

KEMENESALJA

Megjelenik minden vasárnap reggel.
Elofizetési ár: negyedévre 2 pengő, félévre 4 pengő,
egész évre 8 pengő.

POLITIKAI LAP.
Felölös szerkesztő és kiadó:
DINKREVE NÁNDOR.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Dinkre Nándor könyvnyomdája Cselekmények
ide intézendők a szerelmi részt illető közlemények
hirdetések és mindennemű pénzügyi levelek

Nemzetközi biztonság.

A háború utáni világba divattárgyalásba Franciaország szólt bele eddig a legújonabbul. A londoni konferencián Franciaország nyíltan és bátran fölvetette a kérdést: esetleges konfliktus esetén micsoda hatalom védi meg a megsértett nemzetet, ki ad számára igazságot és jogvédelmet.

A franciák szerint szemfényvesztő mulatvány az, amit az amerikaiak csinálnak a világba hangoztatásával.

Végre tehát egy nagyhatalom is rájön arra, amit mi már régen tudunk, hogy a nemzetek békéje egyáltalán nincs biztosítva a Népszövetséggel. Nincs biztosítva még akkor sem, ha Londonban

a tengeri fegyverkezést, ha valamennyi tenger-alattjárót meg is semmisítis. Mert mi a garanciája annak, hogy a renitens, rendbontó államokat valóban meg tudja fékezni a Népszövetség és ha nem a Népszövetség, hanem egy újonnan megalkandó világba szervezve fogja a nemzetek közti békét garantálni, akkor hol van ez a szervezve?

Szarajevóban ünneplik a háború elindítóját, az orvgyilkost, a cseh hadügyminiszter sűrűn expozéjában a fokozottabb fegyverkezést, Romániában fegyveres alakulatok tartanak megszállva ugyszólván mindent és ugyanakkor a világbékéről valóságos távbeszédet tartanak. Ha azonban tovább folytatódik, a békét lehetetlenné teszi a fokozott hadügyiköltészetes terheinek viselése, lassan-lassan mindenki fél mindenkitől, még Amerika is azt hangoztatja, hogy fokozottabb védelemre van szüksége mert fél Angliától és Japántól.

A semleges Svájc semlegességének biztosítására kénytelen légiflottát szervezni. 105 felderítő és bombavető repülőgépből fog állani a békés Svájc repülőflottája. Ha tehát még a semleges államok is kénytelenek fegyverkezni, mit költ-

hetnek fegyverkezésre azok az államok, amelyek nem fogadják semlegességet.

Nyilvánvaló, hogy a világ békéjét nem lehet másképp biztosítani, mint az állam békéjének mintájára. Ahogy az állam belső békéjét fegyveres rendőrség és csendőrség biztosítja, ugyanúgy a nemzetek társadalmának garázda elemei ellen is nemzetközi rendőrségre és csendőrségre van szükség. Fölleve azonban, hogy egyszer olyan okosak lesznek az emberek, hogy elfogadják a világba biztosításának ezt a módját, akkor újra egy másik fogas kérdés merül föl: ki legyen ennek a nemzetközi csendőrségnek parancsolója és ura? Mert aki ennek az ura, az egyáltalán fokozottabb hatalomhoz is jut más államok felett.

A nemzetközi bizottság az elméleteknek ingoványos területeire vezeti az mbert. El lehet rajta gondolkozni, de semmi gyakorlati eredménye nincs. Franciaország mondta meg az igazat, hogy Amerika részéről szemfényvesztés ez a föltűnő békeszeretet annál is inkább, mivel Amerika parlamentjében mindjában nő azeknak a szenátoroknak a száma, akik az elzárkózás politikájának a hívei, vagyis Amerika nem érdeklik semilyen nemzetközi konfliktus békés megoldása iránt, teljesen hidegen hagyja, hogy sérelem ér-e egy nemzetet.

Minden épeszü ember világosan látja ebből, hogy a világ békessége sokkal tavolabbi fekszik, hogyszem a ma embere az kezével elérhető: a versengés, amennyiben korlátozott számban és mennyiségben meglévő javakért folyik, az aki bírja, az marja elmélet alapján, föltétlenül háborúhoz vezet. A bizottság és a világba akkor száll le közénk, ha a nemzetek valamennyien megfizetnek majd a történelem szenvedéseinek tüzeiben és komolyabb, nehezebb versengést találnak annál, hogy mint ma egymás életére törve, a kényelmesebb és gazdagabb életért egymás vagyona után áhitoznak.

Az utolsó szó.

A gyűlölettel tájékozott Európa kellő kézzel állva is meg kell látnunk, hogy ez a lezúrt, lerogyott és önmagával marakodó kontinens olyan veszedelmek megye elébe, amely mindannyiunkra egyformán végzetes lehet. A legutóbbi genfi statisztika szerint Amerika termelése olyan kiváltságos helyzetbe jutott a világ termelésében, hogy ha ez tovább így tart és ezzel parbuszamosan az európai termelés fokozatosan, a jelenlegi tempóban tovább romlik, akkor nincs menekvés Európa számára.

1913-ban 281 millió mm. buzát termeltek a tegegentulajti államok, ez a mennyiség 1926-ban 432 millióra, 1928-ban pedig 470 millió mm-ra emelkedett. 1913-ban az egész termés 26 százalékat, 1928-ban pedig annak 44 százalékát exportálta Amerika. Ezzel szemben Európa termelése a világtermelés részesei iranyzatában kifejezve 43 százalékról 36 százalékra esett vissza.

Ilyen oniai versenyűt Európa akkor is nehezen bírja el, ha rendszeren lenne tökéletesen a szénája. Vegyük azonban hozzá, hogy Amerika 5 milliárd dollart kölcsönzött Európának, amelynek kamatait Európa fizeti, más szóval: 5 milliárd dollar kamatos kamatai teszik drágábbá, tehát versenyre alkalmatlanná az európai termelést.

Ez azonban még csak a kisebb teherrel, mert hiszen az ugynevezett gyűlötes hatalmak 12 milliárd dollárral tartoznak hadikölcsön fejében az Egyesült államoknak. A kölcsönt is vissza kell fizetni. Mellesleg, hogy a gyűlötes hatalmak a legyőzött hatalmakra haritnak a fizetési kötelezettséget: a végeredményben Európa fizeti. Ha a versengő akaratuk vinni a következtetést, akkor elmondhatjuk, hogy az európai termelésre nehezedő 17 milliárd dollaros teher a közvetett nyomás elmélete szerint elérkezik minden államhoz, így Magyarországra is. Különben ezt nagyon jól tudjuk, hiszen ez a mamuth teher az, amely gazdaságunk külső vezető meglekelti akarta.

Európa azonban nem hajlandó észretérni, itt Tardieu, Benesek, Titulesku játszak tieded játékaikat: a legnagyobb gondjuk az, hogy az egő házban tamadt panik alkalmaival mit lehetni hirdeten. Úgyesen e emelni. A rövidlátó Európa pedig lassan, de biztosan gurul lefelé a lejón, amelyen az európai gazdalkodás a termelést észszérve és jövedelmét tenni nemokara nem is lehet. Egyetlen egy út van: az egység Európa útja. Ehhez azonban nem

A becsületes megtaláló.

Írta: Pintér Ferenc.

A pocakos úr eltűnt a kapumélyedésben, messzi ötven méterre nem volt senki látható az utcán. Kelen Simon a fotelep palánkja mellett, villámgyorsan lehajolt és fölémelte a reklamecdudának latszó doigt.

Volt benne valami, ami egy gyakorlatlott szem nyeltem rögtön felismarta. Kelen Simon annyira nem csalódott, hogy a szivéhez kapott, azután örült futásnak eredt és csak, mikor az első villamos állomást meglátta, akkor lassított.

Ekor már a jobb keze zsebében volt, benne szorongatta a talált doigt. Görcsösen szorította, úgyhogy minden újan ezerte a nyom, hártja szerű bankjegypapir fogat, azt az utolsóhejtendőt hiszélő, kissé érdekes füst, ami a nagy bankjegyek sajátja.

— Ezer! — Kelen Simonnak öt-hónapi fizetése nem tett ki ezek, mert hivonta csak 180-at kapott.

És milyen különös, hogy épen ma, elsőjén talalta, amikor még több mint 150 pengő ott lapult a zsebében. Valamit azonban tennie kellett, így nem szorongathatja állandóan a jobb kezével az ezresbankot, mertha veletlenül ismerőssel találkozik, akkor kénytelen ostoba kezzőritásra nyujtani a jobb kezét. Kiemelte tehát a jobb kezét s a penzt láthatatlanul átsempesztette a bal kezébe. Igen ám, de most már hogy valóban az ezrest tette e át, nem-e csak valami zsebben feledett papírral. Gondolkozott, hol győzdehetne meg a bankjegy tenyleges jelenlétéről.

Hopp! Taxiba ülök, ott benn senki sem figyel. Odaintette a sofőrt, az úgy köszönt, mióta tudom, milyen nagy urai beszél. Kelen Simon egyelőre nem tudta, hova dirigálja a kocsit, végre a sofőr mondott egy stejáns utcaféra.

Tíz perc múlva ott állt a behűlt finom bor az asztalnál és rózsás hangulatban ette a lelkülműsőbb ételeket. De nem volt türelme várni. Ke akarta próbálni a családlatos bankot.

Hivatta a főpincért, előkelő mosdolattal nyit a zsebébe, de az utolsó pillanatban visszarántotta a kezét. Nem, itt nagyon figyelik, nem valja még sem föl. A sajátjából fizetett. Majd egy kevésbé föltűnő helyen! — mert egy kis kavházat, majd ott!

— Olyan pafi nem vagyok! — Nerelett a főpincér, mikor itt megkérdezte, hogy tud-e ezrebből visszatenni. Vicnekk hagyta hat óra és menekült, nehogy föltűnést keltsen.

Hazaérve bezárta az ajtót és az ezrest elrejtette a vánkosa alá. Ezzes estjaka nem aludt, végre is az a kitűnő ötlete támadt, hogy az irodában elküldi majd a szolgát, az fölvalja. Utolsó pillanatban azonban belátta, hogy ez is szarvas.

Dalban elkezdte a megcsúszott kifizést és igen költségesen elédelit egy előkelő étteremben, de valahán itt sem mert és nagyon drűlt, hogy volt még ötven pengője a zsebében.

De után nem ment vissza az irodába, a varóban ögyetgelt, tervek nyuzozgotték a Teje-

